

Câu chuyện thời hoa lửa: Anh hùng lực lượng vũ trang Nguyễn Viết Xuân

Nguyễn Viết Xuân sinh năm 1934, người làng Ngũ Kiên, Vĩnh Tường, Vĩnh Phúc. Sinh ra trong một gia đình nông dân nghèo, năm lên 7 tuổi anh đã phải đi giúp việc trong thời gia dài suốt 10 năm. Khi vừa tròn 18 tuổi anh đã đi từ vùng tạm chiếm ra vùng tự do, rồi xin đi bộ đội. Nhập ngũ tháng 11/1952, lúc đầu anh làm chiến sỹ trinh sát, rồi tiểu đội trưởng trinh sát, trung đội trưởng pháo cao xạ, sau làm chính trị viên đại đội. Bất kỳ ở cương vị nào anh cũng luôn nêu cao tinh thần quyết tâm chống giặc xâm lược, bảo vệ tổ quốc, xung phong đi đầu, cùng đồng đội hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ.

Anh hùng- Liệt sỹ Nguyễn Viết Xuân (1934-1964).

Trong chiến dịch Điện Biên Phủ, anh đã cùng với đồng đội dũng cảm chiến đấu, không ngại hi sinh gian khổ góp phần vào thắng lợi chung của chiến dịch. Năm 1964, đế quốc Mỹ mở cuộc chiến tranh phá hoại bằng không quân ra miền Bắc, Nguyễn Viết Xuân với vai trò là một bí thư chi bộ, một chính trị viên đại đội pháo cao xạ đã nêu tấm gương sáng ngời về tinh thần kiên quyết tiến công địch. Và câu chuyện về anh, về biểu tượng của chủ nghĩa anh hùng cách mạng đã diễn ra trong trận đánh địch ngày 18/11/1964. Trong trận chiến đấu này, Mỹ huy động nhiều tốp máy bay đánh phá ác liệt vùng Chalo thuộc miền Tây tỉnh Quảng Bình. Ngay đợt đầu, 3 chiếc máy bay F.100 bất ngờ lao vào trận địa của đại đội Nguyễn Viết Xuân. Loạt đạn đầu tiên của khẩu đội 3 đã đón đánh chiếc đi đầu, bọn địch đổi hướng tấn công và tập trung oanh tạc vào khẩu đội 3, cả trận địa nổ súng giòn giã. Một chiếc máy bay trong tốp đã bốc cháy giữ dội, nhưng chiếc khác đã phóng một loạt tên lửa về phía khẩu đội 3. Bất chấp nguy hiểm Nguyễn Viết Xuân đã lao ra khỏi công sự, đứng bên khẩu đội 3 đĩnh đạc tỏ rõ khí phách và hô lớn: “Nhằm thẳng quân thù, bắn”.

Giữa làn bom đạn địch, tiếng hô đồng dục của anh vang lên trên trận địa đã trở thành khẩu hiệu khích lệ tinh thần chiến đấu của toàn đơn vị và trên khắp các chiến trường đánh Mỹ. Trận chiến vừa tạm dứt anh đi khắp các khẩu đội để nắm bắt tình hình động viên chiến sĩ, tuy nhiên máy bay địch lại bất ngờ nhả liên tiếp các loạt bom xuống trận địa, anh bị thương nặng, gãy nát đùi bên phải, nhưng Nguyễn Viết Xuân đã yêu cầu y tá cắt nốt phần thịt dính vào chân cho đỡ vướng. Anh nói “Tôi không việc gì” và căn dặn y tá không được cho mọi người biết. Anh vẫn tỉnh táo theo dõi cuộc chiến, biểu dương kịp thời các chiến sĩ lập công. Sau trận chiến ác liệt, anh cảm thấy mình không qua khỏi nên đã chỉ định người thay thế mình chỉ huy trận địa, phân công chăm sóc các đồng đội bị thương, bàn giao công việc tỉ mỉ rõ ràng, dặn dò kỹ càng về việc chấp hành Nghị quyết của Chi bộ và nêu một số đề nghị về công tác phát triển Đảng, Đoàn và khen thưởng trong đơn vị.

Lời hô “Nhằm thẳng quân thù, bắn” của Nguyễn Viết Xuân đã trở thành khẩu hiệu tiến công trên các trận địa pháo phòng không của bộ đội ta trong cuộc kháng chiến chống Mỹ .

Khi hi sinh anh là thiếu úy, chính trị viên đại đội 3, tiểu đoàn 14, pháo cao xạ, sư đoàn 325, quân khu IV, đảng viên Đảng cộng sản Việt Nam. Anh được truy tặng danh hiệu Anh hùng lực lượng vũ tranh nhân dân (1/1/1967) cùng nhiều huy chương và bằng khen khác.

Thủ tướng Phạm Văn Đồng với các đại biểu đơn vị anh hùng Nguyễn Viết Xuân trong Đại hội Anh hùng chiến sĩ thi đua lần thứ IV, 12/1966.

30 năm kể từ ngày đất nước hoàn toàn độc lập, non sông thu về một mối, nỗi đau của chiến tranh đã lùi vào quá khứ. Nhưng tên của các bậc cha anh như Nguyễn Viết Xuân và hàng triệu con người khác vẫn mãi được nhắc đến như một bản trường ca bất diệt. Những con người đã dù biết khi ra đi sẽ “xương tan, thịt nát” nhưng vẫn “không sờn lòng, không tiếc tuổi xanh...” để chiến đấu cho lý tưởng cao đẹp đó là giành độc lập cho dân tộc.